

Jim Phelan

Bức màn

bản dịch của Miêng

Nguyên tác : "Curtain"

Nhà tù Fenfield, bên phải". Chiếc xe ca chạy chậm lại và du khách dán mắt nhìn vào cảnh tượng quái dị : giữa khung cảnh xanh tươi dễ chịu của đồng quê, một toà nhà khổng lồ bằng gạch đỏ sừng sững lên, bao chung quanh bởi những dãy nhà nhỏ chen sát nhau làm tăng thêm vẻ bao la của nó.

"Tù khổ sai, bên trái". Hướng dẫn viên du lịch biết rõ việc mình làm, biết đúng chỗ nào có gì đáng xem trên con đường anh ta đi qua mỗi ngày.

Khoảng hai chục cái đầu quay từ nhà tù sang tù nhân, đúng y như các du khách khác đã làm trong các cuộc hành trình khác. Hành khách há mồm ra nhìn với vẻ ngỡ ngàng, nhíu mày hay rùng mình quay mặt đi tùy tính khí mỗi người, trong khi chiếc xe ca từ từ lăn bánh xuống đồi.

Trên những cánh đồng và các con đường, rải rác vài trăm người đang làm việc. Trang bị bằng cày, cuốc, rìu và bay thợ nề, đó đây người của nhà lao đang bận rộn với công việc khổ sai của họ.

Chỗ này một nhóm người kéo cây đã dẫn, chỗ kia một nhóm khác đang cố kéo cái xe mà chính họ bị móc vào đấy. Nhiều nhóm khác, mỗi nhóm có một người trông chừng bận đồ xanh, đang xây một bức tường sắp xong. Gần đó

một đứa con nít đang chơi và một cô gái đứng bên đường cái nhìn du khách đi qua.

Thỉnh thoảng một du khách bình phẩm rằng Fenfield đã đổi khác. Du khách luôn luôn chờ thấy một bức tường, một bức tường cao khép kín cái im lặng và điều bí ẩn bên trong nhà lao. Các hướng dẫn viên biết rõ điều ấy, và luôn luôn chỉ nhà tù trước tiên, tiếp theo mới cho du khách cái cảm giác rờn rợn với câu "tù khổ sai bên trái". Thông thường du khách bị xúc động khi nhìn thấy các tù nhân lác đác khắp nơi - phía bên ngoài bức tường.

Xe ca vừa chạy nhanh vừa rít lên và du khách hướng cái nhìn về chỗ khác. Tù nhân các nhóm làm việc hơi ngẩng đầu lên. Tất cả mấy cái trò đó đã quen thuộc quá rồi. Mỗi ngày nhiều xe ca chạy qua với cùng một thứ khẩu hiệu "Nhà tù Fenfield bên phải. Tù khổ sai bên trái". Mỗi ngày, du khách dán cái nhìn vào tù nhân đang làm việc trên đồng, nhìn vào những người cai tù, nhìn vào bức tường chưa hoàn thành.

Bức tường bao một vòng thô ráp chung quanh nhà lao. Có lẽ nó dài khoảng một dặm. Hàng trăm năm nay, nơi đó vẫn mở ngõ cho mọi người. Tù khổ sai làm việc trên các đồng cỏ hay trên đường, trong khi cư dân quanh vùng chăm lo công việc của mình, không ai để ý ai. Rồi từ mấy năm nay bức tường được bắt đầu xây lên. Chậm chạp trong cái vòng tròn bất thường, nó bò dài ra tới các đầu ranh giới của nhà lao. Cuối cùng bây giờ nó hầu như trở lại điểm khởi đầu. Cái vòng tròn gần như toàn vẹn.

"Fenfield... bên mặt... Tù khổ sai... bên trái". Cô gái đứng gần đường cái quay bỏ đi khi một chiếc xe ca khác đang chậm chậm xuống dốc. Cô ta đi ngang qua trước nhóm người đang làm việc chỗ bức tường và tiến về phía một căn nhà lớn nằm cạnh cửa nhà lao. Nhóm người lo việc xây cất không để ý lắm đến cô ta, như thể cô ta là người qua lại thường xuyên. Cô gái có vẻ

một người giúp việc nhà. Cô mang một giỏ thức ăn và một tờ báo; cả cô ta cũng vậy, cô cũng có vẻ quen thuộc với khung cảnh này lắm rồi.

Khi đi qua lỗ hồng của bức tường, cô chậm bước. Viên cai tù quay lại nói chuyện với tù nhân. Một gói nhỏ từ tay cô gái rớt ra trên đồng đá. Rồi cô quay trở lại lối đi dẫn về nhà.

Lỗ hồng trên tường nhỏ, rộng khoảng hơn hai mươi bộ, hai mươi bộ cuối cùng của một dặm. Một con đường nhỏ băng qua đó, dùng cho cả cư dân quanh vùng và tù nhân. Sắp tới đây, khi bức tường hoàn thành, cư dân sẽ phải tìm một lối đi khác và sẽ không thấy tù nhân xuất hiện nữa. Nhưng hiện tại con đường cũ vẫn còn đó, điểm tiếp xúc cuối cùng giữa hai thế giới, thế giới tù tội và thế giới tự do.

Khoảng hai mươi người làm việc trong nhóm xây cất, đang nâng từng tảng đá to, trộn vữa, đẩy xe cút kít. Xa hơn một chút là một người làm việc một mình với cái bay và cái bàn xoa. Một thanh niên có lẽ vào khoảng hai mươi bảy tuổi, cao lớn, tóc hoe vàng, mang nẹp xanh trên tay áo và con số thêu xanh trên mũ cát kết. Khi cô người làm đi ngang qua, anh ta không ngẩng đầu lên. Nhưng khi cô ta vừa đi khỏi, anh ta đặt cái bay xuống và băng qua lỗ hồng của tường.

Viên cai tù không để ý gì. Ngay cả cư dân vùng đó cũng thừa biết là một người "mang nẹp xanh" có thể di chuyển đó đây mà không hề bị theo dõi. Người tù khổ sai nâng vài tảng đá trong đồng đá bỏ lên xe cút kít rồi đẩy đi qua cái lỗ của tường. Sau mấy phút anh ta lại trát vữa với vẻ chuyên cần, nhưng bàn tay cầm cái bay có dấu một gói con con. Lén lút, nghe ngóng như một con chim hoảng sợ, anh chọn lúc mà người cai và các tù nhân khác đang bận bịu, để nhét nhanh cái gói nhỏ vào dây nịt.

Vài phút sau, cô gái ra khỏi lối đi và bước chậm chậm xuống đường. Cô ngần ngừ một giây rất ngắn gần đồng đá, lấy lại tờ báo rơi dưới đất rồi rảo

chân rời xa sau khi liếc một cái tới "anh chàng mang nẹp xanh".

Trên băng đá gần lối đi công cộng, trong khi những người du khách đi ngang qua, cô đọc mảnh giấy mà anh đã thả rơi trên đồng đá, anh viết : "Maeve yêu quý, vì Chúa, xin em đừng lo lắng quá như vậy. Ngay cho là anh có bị ở đây suốt đời chẳng nữa thì chúng ta vẫn còn có thể gặp nhau kia mà. Em yêu, khi chúng ta thành hôn, chúng ta không hề nghĩ rằng chưa đầy một năm sau là anh lại bị tù. Tuy vậy sáu năm nay anh cảm thấy gần như sung sướng ở đây, nhờ vào tình yêu và lòng can đảm của em. Sẽ có, sẽ phải có một phương tiện nào đó để mình gặp nhau".

Cô gái làm một cử chỉ sốt ruột rồi vẫn ngồi, với cái nhìn trống vắng, đầu óc cô chú mục nghĩ tới câu chuyện đã xảy ra.

Sáu năm trước, đang ở tột đỉnh hạnh phúc thì tai họa giáng xuống đầu họ. Buổi tối liên hoan ai cũng uống nhiều, rồi có cãi cọ, một tiếng súng nổ và cuộc điều tra tiến hành, vụ kiện xử qua loa và được giảm nhẹ hình phạt nhờ lòng khoan hồng. Rồi những năm tinh thần bị dẫn vật với giải pháp tuyệt vọng là đi làm con sen cho người ta để được gần anh...

Họ rất cẩn trọng. Không bao giờ, chưa một lần nào họ dám liều lĩnh. Một mẩu giấy vứt xuống đất hay một lời nói nhanh; đôi khi nếu tình hình thuận lợi, họ trao vội cho nhau một cái hôn nồng nàn. Chỉ thế thôi. Tuy nhiên như anh đã nói, là anh hầu như hoàn toàn sung sướng. Nhưng bây giờ - cô làm một cử chỉ nhỏ lần nữa, chụp vội mảnh giấy nằm trên đùi với vẻ bút rút.

Trở lại gần bức tường mọc cao dần lên, người thợ mang nẹp xanh quỳ trong một góc vắng để đọc mảnh giấy anh vừa nhặt khi nãy. Maeve viết : "Jack, anh phải nghe em. Đây là cơ hội cuối cùng của anh. Anh không có gì để mất cả bởi nếu anh bỏ qua dịp này, chúng ta sẽ xa nhau vĩnh viễn. Nếu anh nắm lấy cơ hội và thất bại thì điều tệ nhất có thể xảy ra là sự xa cách thôi. Chiều nay trước khi mọi người đi về, anh hãy đến. Thật là tuyệt vọng, em biết,

nhưng chúng ta cũng đang tuyệt vọng lắm rồi".

Người tù khổ sai nhìn quanh một cách lén lút với vẻ gì còn nặng nề hơn là nỗi lo âu trong mắt anh. Anh loay hoay viết vội vã trên mảnh giấy còn giữa chừng, rồi anh ngừng lại, thở dài rít lên rồi bắt đầu viết tiếp. Còn đủ thời gian vừa đúng cho một lần chuyển đá nữa trước khi các nhóm thợ đi ăn trưa. Một phút sau, những người tù khổ sai về từ các cánh đồng và bìa đường, nối tiếp nhau vượt qua lối đi của bức tường; người ta nghe một tiếng gầm nặng nề, tiếng xì xào nổi lên trong nhà lao lớn rồi sự im lặng của buổi trưa rơi xuống Fenfield.

Trong sự yên tĩnh của bữa ăn trưa, Maeve nhặt mảnh giấy thứ hai không khó khăn gì, trước khi nhanh chân trở về với những bận rộn thường ngày trong căn nhà bên cạnh. Nhiều lần trong suốt buổi chiều, trong khi nghỉ chốc lát giữa các công việc, cô cố kìm chế tiếng nức nở khi đọc lại mảnh giấy cuối cùng của anh. Anh viết : "Maeve yêu quý, anh tin chắc là em có lý. Nhưng không cần gì phải vội em ạ. Gượng đã, Maeve ạ, hãy gượng đã. Vẫn còn ngày mai, hay một ngày nào đó, trước khi bức tường hoàn thành. Liệu linh hấp tấp có khi là điên rồ. Ngày mai -hay ngày kia - nói với các anh ấy hãy sẵn sàng. J."

Chiều xuống, khi mọi việc đã xong rồi, Maeve trở lại chỗ lỗ hồng nơi con đường băng qua. Cô nhìn thẳng về phía trước, không hề liếc về phía các tù nhân đang làm việc. Rồi thỉnh thoảng cô dừng lại, nhìn sững, kinh hãi.

Phía bên trong lỗ hồng có rất đông người đang làm việc. Tất cả nhân sự tù khổ sai của Fenfield đều ở đó, một đám đông khổng lồ đang ở gần lỗ hồng. Không một người bận đồ xám nào có mặt trên đồng hay trên các con đường. Mọi người đều ở bên trong và bức tường mọc lên rất nhanh. Lỗ hồng khép lại.

Jack ở đó. Cô thấy anh bên kia thành lũy đang mọc dần lên trong khi anh

đang làm việc giữa đám đông. Nơi lỗ hổng đã cao lên khoảng bốn bộ rồi, một bức tường dựng lên trước mắt cô. Số người làm việc đông gấp năm lần hơn trước và những tảng đá được đưa lên như có phép lạ.

Maeve nhìn chồng, đưa tay lên giữa chừng rồi buông thõng xuống. Cô kêu lên cục cục ngớ ngẩn vô nghĩa trong khi chính anh đặt tảng đá cuối cùng vào chỗ. Hàng cuối cùng trải dài ra hết sức nhanh đến khi chỉ còn một khoảng trống nhỏ, chỉ một ô vuông vừa đủ lòng khuôn mặt anh trong chốc lát. Anh nhìn không nói gì, nhưng đôi mắt như bật lên một tiếng kêu thẳng thốt. Rồi tảng đá bịt kín khoảng trống cuối cùng và Maeve im sững, chết lặng trước bức tường khổng lồ khép kín muôn đời sự im vắng và bí ẩn bên trong.

Nguồn: ChimViet

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003